

(המשך מעמוד 13)

טיה של אחרים ושל עצמה, ומאמינה כי דברים שביניהם ובין האמת קיים מרחק מסויים. אך תמיד תמצא דרכים להגשמת מטרתיה, ותדע לעקוף כל דבר המתנגד לה.

היא אוהבת נוחות פזיזת ורוחנית ומוכשרת לעיסוקים שיש בהם יצירת-אשליות — כישרון להסוות, אופנה, דוגמנות וכל מה שקשור ליופי ולנוחיות והנאותיהם של בני-אדם.

היא מצליחה ליצור סביבה אווירה שמחניפה לאנשי שלה. חשוב לה להופיע כישקנית ראשית בדרכה של מין ורומנטיקה. היא חוזרה בגאווה ובכבוד עצמי, ומחפשת רומנים ואהבה שיוסיפו לזוהר החיצוני שבו היא חיה.

לפעמים השקול הכספי חשוב מהשקול הרומנטי, אך בכל זאת חשוב לה שיאהבו אותה ויתייחסו אליה כל הזמן. היא רוצה שיכבדו ויעריצו כל מה שהיא עושה. היא זקוקה לפינוק רב כילדה קטנה, והנורד בפנינוק מביא אותה לעתים להסתכנות ריגשיות, הגורמת לה תיסכול זמני ורחמים עצמיים. אך מצבים אלה אינם שכיחים, ומהם היא יוצאת במהירות וביתר תיקוה ואופטימיות.

כוכב ונוס, המופיע בבית התשיעי ב"מפת הלידה, מאפשר לה נסיעות רבות

פנינה רוזנבלום
מפונקת

לחוף-לארץ. לרוב נסיעות אלה קשורות ביחסים רומנטיים כלשהם, וגם הן מקדימות את אהבתיה.

לקראת סיום 1982 צפויה לה תקופה שתביא למהפכה בחייה. כרגיל, המזל ישחק בה מישחקו במפת לידתה ובחייה גם אותה התקופה, ויביא לה שנויים הקשורים באנשים הגרים בארצות רחוקות.

למרות שדרך כלל מפת הלידה מראה שחיה רצופים נסיעות רבות, הפעם נסיעות אלה יביאו לה רק הנאה והתקדמות. וזאת כאשר כוכב יופיטר בעקרב יעלה על כוכב שבתאי (שליט המפה) ועל ונוס. הצמידות בין יופיטר ונוס תביא לה אושר גדול, הצלחה כספית וחברתית, ובעיקר חרבה נוחות כפי שהיא אוהבת. ב-1983, כששבתאי יכנס למזל עקרב, היא תעבור שנויים מעניינים ותחול התפכחות חלקית מחלק מהאשליות ו-החלומות. שבתאי (שכאמור הוא שליט השמש שלה) ישהה במזל עקרב כשלוש שנים, וגישתה לחיים ולאנשים תשתנה. כששבתאי יגיע למעלה ה-18 בעקרב, היא עשויה למצוא את עצמה קשורה בקשר נישואין עם אדם מבוגר בעל מעמד וכסף רב. חלק מכמהותיה העיקריות יתגשמו, ואולי אפילו חלומה הגדול להשתתף בטרם. בגלל מצבו של כוכב יופיטר, הנמצא בנסגיה ביום לידתה, יקשה עליה במהלך החיים להגיע לסיפוק אמיתי, ולמרות שהיא רוצה להריגיש את עצמה מס' i בכל דבר שבו היא עוסקת, וזו עיקר שאיפתה, הרי שדווקא זה לא יאפשר לה, והיא לא תוכל ל-היציא במקום שאליה היא כה שואפת. אך במפה כמו זו שלה אפשר להסתפק גם בשאר הדברים הטובים המופיעים בה, ולהרגיש בכל זאת שביעות-רצון.

יעקב שרת / איש מאדים "בו!" על כל העולם

חיוני של העולם החופשי. זוהי אסטרטגיה של התפשטות, אשר אם לא תיבטל היא עלולה לאפשר לבריה"מ להבטיח יכולת שליטה בים התיכון, האוקיינוס ההודי, ים סוף והמפרץ הפרסי (אלא אם כן ישראל תעמיד את הייליה לרשות האמריקנים העומדים בפרץ — י.ש.); להתפשט ולחזור למדינות-מפתח במזרח התיכון ובמפרץ הפרסי מכיוון אפגניסטן, טאן, עיראק, דרום-תימן וסוריה (אלא אם כן כנ"ל — י.ש.); לאגוף את הנדבך הדרומי של נאט"ו באמצעות לוב, סוריה ולבנון (אלא אם כן ישראל תצא לאלתר למלחמת-מנע בלבנון או נגד סוריה, ותפציץ את מצאי הגרעין של לוב — י.ש.); להשיג שליטה על ארצות-מפתח באפריקה מכיוון לוב, אל-ז'יריה, דרום-תימן, אתיופיה, מוזמביק, אנגולה וקונגו-ברזוויל (אלא אם כן כנ"ל וכנ"ל — י.ש.)...

ריבון של עולם, האם באמת קם סטאלין של 1921 לתחייה, ואנחנו לא ידענו? היכן, היכן יורשיו מתפשטים וחודרים?

אני הקטן, למשל, רשמתי לפני לפני זמן לא רב, זמן הקרוב לימינו-אלה הרבה יותר מאשר שנת 1921, שנחקה למרבה החרדה בתודעת רבי-האסטרטגים האנטי-סובייטיים שלנו שבצמרת משרד-הביטחון (ומישרד ראש-הממשלה), ואם תרצה אולה לכס את התאריך המדויק. מדובר ב-11.12.81, יום שבו יכול כל קורא עברית להיווכח במו עיניו, כי במאמרו של תום שגב (המציאות שמאחורי המשחק) ב"הארץ", הובאו הדברים שלהלן מפי איש האוניברסיטה העברית הפרופ' אמנון סלע לאמור:

"מזכר ההבנה בין ישראל וארה"ב מבוסס על הנחה לא-מציונית, והיא שבריה"מ מהווה איום ישיר על ישראל. זה לא נכון. בסך הכל, בריה"מ לא רשמה לה ב-25 השנים האחרונות הצלחות רבות במזרח התיכון. גם לא חלו שינויים משמעותיים ביחסי הכוחות מזרח-מערב."

שאי ואמנון סלע איננו יחידים עלי אדמות בדעתנו לגבי מעמדה האמיתי של בריה"מ באזור התיכון גם גברת אמריקאית אחת, שלפי כל הסימנים אינה בורה גמורה, ושמה קארן דאווישה. אין לי הכבוד להכיר את הגברת המשכילית הזאת, אפס כי מעשה שטן, דווקא בימים טרופים אלה של אימתנות סובייטית מיזרח-תיכונית פרי תעמולת-הכזב של שר-הביטחון והבר מרעיו, הסבורים שביכולתם לנקר עיני עולם ומלואו בנפנופי סמרטוטים אדומים אנה-ואנה ולהביא בכך גאולה לדמוקרטיה המערבית ה-מסנוורת, המשוועת לגאולתה מן השיעבוד הסובייטי על-ידי משיח בן-אריאל (סלח לי, משיח-לשעבר מנחם, כל עוד אינך חופשי בתנועת בארץ ועולם), נתקלתי במאמר מלומד פרי עטה של הנ"ל בכתיבה-העת האמריקאית, "ג'ורג' אוק אינטרנשונל אפרס" (מיספר 2, כרך 34, סתו/ חורף 1980/81), שדומה כי אמירתו אינה נופלת מזו של מחברי ההרצאה שהובאה ב"ידיעות אחרונות" וב"מעריב", הקרוי "צעדי מוסקה בכיוון המפרץ — כה קרוב ואף על פי כן רחוק". מתחוור, כי גם באמריקה, אותה, "סומא בארובה" נוסח אריאל שרון הנ"ל (במקום אחר), יש מי שעוקב אחרי הצעדים הסובייטיים באזור, ואם כך, מה הוא אומר (לא שכל מה שאיזו גברת אמריקאית אומרת מוכרח להיות קושט דברי אמת, אבל די לנו בכך שיש במה להתמודד)?

"הסובייטים — אומרת אותה גברת באותו כתיבת-מכובד — נכשלו הן ביישוב כמה סתירות עיקריות במדיניותם, הם הן בהבאה בחשבון את היריבויות הגוברות בין מדינות שונות באזור המזרח התיכון. מילחמת עיראק-איראן ועירעה ב-ביורו את האיוון הרופס שניסתה מוסקה לקיים בין ההיבטים השונים של מדינותיה, מדיניות שהושתתה על יסודות כה תלושים אחרי הפלישה לאפגניסטן, עד שלא היה מנוס כמעט מהתמוטטותה במוקדם או במאוחר על פני החולות הנוודיים של הפוליטיקה בעולם הערבי..."

ועוד אומרת אותה גברת: "סיבות הכישלון הסובייטי שבאישגת שיפור ביחסים עם המדינות, המתנות" באיזור הן: תיעוב ממשל כלפי הקומוניזם, אירועי אפגניסטן, תלות האליטות המקומיות בערכים מערביים וקשר לכלכלי מסורתי עם אירופה וארצות-הברית; התערערות יחסי מוסקה-בגדאד בגלל יחסו הקשה של צאדא חוסיין למיפלה הקומוניסטית בארצו ולהתערבות סובייטית בנייניהם הפנימיים של ארצות ערב"; (המשתקפת, בין היתר בכך שבעוד שב-1972 נרכשו 95% של הנשק העיראקי בבירת-המועצות, ירד שיעור זה בימינו לפחות מ-66%, וממשיך לרדת, לטובת המערב).

מה נשאר לרוסיים, בעצם? סוריה. אך כשם שאין פלא בכך שברית-המועצות משקיעה במדינה זו הון-רעקת בסיוע צבאי וכלכלי, אחרי שאיבדה את מאחזה במצרים, החשובה ממנה, אחרי עשרים (!) שנות השפעה רבתה, לא ייפלא אם אסד עצמו, או יורשו, ילך בעקבות סאדאת ביום שחור אחד לברית-המועצות — ולישראל — ויחליף את הסוס הרוסי באמריקאי, היעיל יותר פוליטית (לפחות בהחזרת שטחים כבושים ללא שפד-ים) וצבאית. על רקע זה הצגת המיזרח התיכון כנתון בציפורני המפלצת הסובייטית או נופל לידה כפרי בשל אינה אלא מעשיה של האחים גרים; מעין "בו!" שרונן מבהילני מול עולם ומלואו, שאולי יכול לשכנע אמריקאי תמוהני שנותר לפליטה באיזה ג'ונגל בפיליפינים, וממשיך להלחם שם בפנים, עד עצם היום הזה, אך לא את האמת המפוכחים היושבים בושינגטון, טועים כבני-תמותה גם בתחור מים חשונים וחיוניים, לא חסרי-אינטרסים ליצור ולמכור כלי-נשק, אבל אינם מנותקים מן המציאות עד כדי הליכה שבני תעמולתם, עד כדי המצאת מציאות-לא-מציאותית נוסח הדון-קישוטס האנטי-סובייטיים בממשלת ישראל, המצליפים ב-סקיקה לא מובנת על סוס, "המילחמה הקרה" החבוט שמלפני

לפני זמן קצר, שבלחץ המאורעות הרודפים אותנו כבר נראה רחוק עד כדי מידה בשנות-אור, עמד שר-הביטחון, אריאל שרון, לשאת הרצאה חשובה בכינוס בינלאומי לביטחון ולכלכלה לאומית, שנערך מטעם המכון ללימודים אסטרטגיים של אוניברסיטת תל-אביב. ההרצאה לא נישאה, משום שהשר הבכיר אף-כך לכנסת השתתף בוויכוח ובהצבעה על סיפוח הגולן. אך מכיוון שנמנעה מאוזני רבי-אסטרטגיה מקומיים וזרים, טרח הנ"ל לספק את נוסח ההרצאה בכתב לשני הצדדים, שפירסמוה באותו יום (18.12.81).

נושא ההרצאה של שר-הביטחון היה, בעיותינו הביטחוניות העיקריות בשנות ה-80" (ההרצאה כפי שהובאה ב"ידיעות אחרונות" הוכתרה, אלה אתרי הביטחון לשנות ה-80", ואילו ב"מעריב" — "נאום שלא נאם"). שני הצדדים שהביאו את ההרצאה העירו, כי הם מגישים לקוראיהם את עיקרה, ולפי שאני מנחש, ככל שהשיטו מתוכה קטעים היה זה לא-דווקא מסיבות שבנצורה ביטחוניות, אלא מחוסר מקום. אני בעדכם טרחתי והשוויתי את הנוסח בשני הצדדים, אך שגיליתי מייד כי הניסוח העברי אינו זהה בהם (נראה, שאחד הצדדים או שניהם קיבלו ממי שקיבלו את הנוסח האנגלי של ההרצאה — השר עמד לקרוא אותה מן הכתב באנגלית, לנוחות השומעים הנכבדים מחו"ל — ותירגמה בעצמם; חבל, מפני שבמקורה ההרצאה חוברת בוודאי בעברית — כך יש מכל מקום לקוות — אם לא על-ידי השר הבכיר בעצמו, כי אז על-ידי אחד או כמה מיועציו החשובים; המיבנה ההרצאתי מעיד, בכל אופן, על סיגנון צבאי מאוד מאוזן). והנה, אם איני טועה, הישר, "מעריב" מן הנוסח המקורי פחות משחסר מתחרו, אפס כי, ב"ידיעות אחרונות" מצאתי פנינה אחת אשר לא תסולא בפז, הנעדרת משום-מה בנוסח ה"מעריב".

איישם באמצע ההרצאה החשובה, שעיקרה נסב על סכנות ההתפשטות והחידרה הסובייטית לאיזור והמשתמע מכך לעולם המערבי בכלל וישראל בפרט, חש המחבר האלמוני צורך להשתתף את התיאוריה האווילית שלו (על כך להלן) בהוכחות נחרצות שאין להאזין, ולשם כך טרח והעלה מנבכי הזמן ציטוט מדברי סטאלין, לא פחות ולא יותר, שאמר — ואני מצטט מן הנוסח של "ידיעות אחרונות":

"סטאלין אמר כבר ב-1921: "אם אירופה ואמריקה הן החיות, אזי האומות הלא-רובניות והמושבות, על חומרי-הגלם שלהן, הינן העורף, הרזוזוה של האימפריאליזם. כדי לנצח במילחמה אין די בנצחון בחזית. יש צורך במהפכה גם בעורף, ברזוזוה..."

משונה מאוד, שהסובייטולוג המיסטורי המשרת את שר הביטחון אריאל שרון הרחיק עדותו לסטאלין, ועוד יותר מזה לשנת 1921 (כבר ב-1921... "מר שרון, או מר סובייטולוג-הצללים, אל מה ירמוזן מליך ב"כבר" הזה?). כלום לא נמצאו לו ציטוטים מאחרים קצת יותר, למשל משל ברז'נייב קשישא — או שמה דווקא את הציטוטים הללו, המאחרים, ראו שני הצדדים להשמיט, משום-מה? בכל אופן, אנו נשאלים עם ציטוט שר-ינושן מתקופת בראשית המשיחית של השילטון הסובייטי, שבקושי מלאו לו אז 4 שנים — לפני מילחמת-העולם השנייה, לפני פצצת הגרעין, לפני מאזן-האימה, ומה לא! — ועל זה משתית שר-ביטחון בישראל-שעל-סוף-עשוריה-80 את ניתוח בעיות הביטחון של ארצו... כפתור ופרח מימי תרח!

בהזדמנות סטאלניסטית זו, שמלפני שישים (!) 60) שנה, לא פחות ולא יותר, ראוי לעמוד קצת על הגיון האנטי-סובייטי של שליטי ישראל בימינו. אין לי מושג ממי השתיל את הגיון-האומלל הזה בראשם של בני-שרון-שמיר. אבל אם איני טועה, קראתי אי-אז במדורו של אחד הפרשנים הצבאיים של אחד מאותם שני צדדים, כי האלף אברהם טמיר (מאחר שאיננו משתעשעים כאן במילחמות אינדיאנים של ג'ולידים, אלא באסטרטגיה גבוהה שעשויה לקבוע את גורלנו וגורל צאצאנו, אני מרשה לעצמי לא לכנותו, "אברשה", חרף חיבתו כלפיו, כשם שמאותה סיבה אני נמנע מן הכינוי החביב "אריק", הוא שמציא את הגיון-כריזמה-אמריקאי (ואחרי היה זה גאון אחר?), כדי להבקיע בכוחו המופלא את חומת ההסתניגות האמריקאית משרד המשגעות, הבלתי-חיוויה, התפשטנית, המבקשת להתקיים לאורך-ימים בכוח אימונה ה-בלתי-מסותר להטיל עולם ומלואו לגל הלהבות של מלחמה עולמית — בהנחה שברית-המועצות היא מדינה משוגעת, בלתי-חיוויה, תפשטנית, מבקשת להתקיים בכוח איום בהטלת העולם למילחמת-הרדות ישבעים-השבעה.

כלום יש פלא בדבר, שמי שמסתמך על מה שאמר סטאלין ב-1921 (היכן? באילו נסיבות? למי? ומה האסמכתא? והאם הציטוט מדויק? הרי כאן מדובר דיני-נפשות של העולם כולו!) עדיין חי בשנות המלחמה הקרה של מצור ברלין, מילחמת-קוריאה וצידי-הקומוניסטים של הסנאטור מק-ארתי בארה"ב? לא. אין כל פלא בדבר. השאלה היא רק איך שליטי ישראל מסוגלים להיות כה מגוחכים עד כדי להניח, שאת החסורה האנטי-סובייטית המשומטת הזאת הם יוכלו למכור לאמריקה, ולו גם זו של רגן, ולו גם בימים שברית-המועצות קובעת מחדש מעמדה באיזור המוכר כתחום השפעתה.

אבל נניח נא לפולין בשלב זה, כדי שלא לגלוש לצדדים יתר על המידה, ונתחום את עצמנו באיזור המיזרח התיכון האומלל, שעליו אמר בעל-ההרצאה — הלא הוא אריאל שרון או סופר הצללים אסטרטגי שלו — בדברים כגון: "החדירה הסובייטית ההדרגתית למזרח התיכון ולאפריקה יצרה סביבה אסטרטגיה חדשה לחלוטין, המאיימת על ה-יציבות והבטחון של מדינות האזור כולו, כמו על אינטרסים